

הַשְׁעָה הַיְפָה | טְלִי וַיִּס

טלי וייס
השעה היפה
שירים

Tali Weiss
The finest hour
Poems

איור ועיצוב העטיפה: לורה אקרמן

www.mandalora.co.il

© כל הזכויות שמורות למחברת ול'עמדה'
תל-אביב, התשע"ט, 2018

מסת"ב 978-965-91572-3-5 ISBN

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום צורה ובשום אמצעי, אלקטרוני, אופטי או מכאני (לרבות אינטרנט ודואר אלקטרוני), ואין לעשות שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה, ללא אישור מפורש בכתב מהמחבר.

למשפחתי, לכבוד השעות היפות שלנו

השעה היפה

השעה היפה ביותר היא שעת הכתיבה
היא שעת הלב המתפתה למלה
היא השעה בה נפדיית הבדידות
והעינים נפקחות כמו מתרדמה כפויה
ורואות הכל בבקירות
עד שנשכח הזמן והתנועה היחידה
היא אי תנועה אל העולם

המקום המוגן

חיינו הסודיים
משתוקקים להתגלות.
מי יפתח את דלתות הלב,
נכון להפצע.

הביאו אליי

הביאו אלי אנשים שקוטפים כוכבים
שמעזים לשיר סולו
שלא מפחדים להכשל
הביאו אלי אנשים שלכם מתרגש
ממעוף הפרפר וקמור החתול
הביאו אלי אנשים הקוראים שירה
הרוקדים
על השפה את הרקוד שלהם
הביאו אלי אנשים המביטים בעינים
היודעים לחבק זר ולחייך
הביאו אלי אנשים הקמים מתוך השברים
כמו היו מקפצה לחלום
הביאו אלי את האנשים הפשוטים
את הנשים האמיצות
הביאו אלי חכמת רחוב
סימפונית לכבות

הרגע הזה, הבווער

מה בסוף הכל בקשתי,
שהימים יתארכו לאט אל האפק
כדי שאוכל להספיק לחלם
ולאהב את אשר דחיתי למחר
ולתקן את אשר טעיתי אתמול
ולברך על הרגע הזה, הבווער תחת
כפות רגלי
ולדלג מעל הפחד שהוא, ללא ספק,
הדבר הקשה בעולם כלו.
מי יוכל לומר לאיֵלה: רוצי, רוצי
מי יוכל לנחמה: את תצליחי, תצליחי
מי יגיד לה שלא תדאג.
הרי היא יודעת, אין מקום בטוח
לשומדבר.

החיפוש המטורף

"ונשאר בי החיפוש המטורף / אחר יציאות החירום /
אחר המקומות הרכים" - יהודה עמיחי

אָנִי מְחַפֵּשֵׁת אַחַר פְּתָחַי מְלוֹט
גַּם בְּבֵיתִי שְׁלִי, בְּלֵילוֹת
מִפְּחַד הַפּוֹרְצִים לְחִלּוּמוֹת
וּכְשֶׁאֲנִי בַחוּץ, אָנִי תָמִיד עִם עֵינַי
בְּגֵב, כִּי מִשֵּׁם אֶפְשָׁר לְכַכּוֹת וְאִישׁ
לֹא יֵדַע. וּלְעֵתִים בְּנִתִיב מְנוֹסָתִי
מִהֵלָּא נוֹדַע, אָנִי מִתְעַכְּבֶת עַל מָה
שֶׁנִּשְׁאָר מֵאַחֲרָי וּמִצְטַעֲרֶת נוֹרָא. אָבֵל,
הַחִפּוּשׁ הַמְטוֹרֵף אַחַר הַמְקוֹמוֹת הַרְכִים
מִשְׁתַּלֵּם, לְבִסּוּף נִגְלָה עֲמוּד הָאִשׁ
וּמִשְׁהוּ בִי נִרְגַע.

אסימטרייה

אני נמשכת לאסימטריה
לדיסהרמוניה של הקיום
לדברים עקמים ומשגים
אני רואה יפי
בסדקים.

אני נמשכת לאנשים
שלא אכפת להם, שמעזים
מתמרדים, מתלכלכים
מדברים מבלי לחשב
שיש להם סבה להתבייש
לחלשים
לאובדי הדרך
ליודעים לפל, לקום ושוב לפל
להשבר.

עולם אדיש

נוֹלַדְתִּי לְאֲדִישׁוּתָךְ
לֹא יִדְעָתִי אִיךָ לְאֹכַל אוֹתָךְ
וְאֵת עֲצָמֵי אֶכְלֹתִי מִבִּפְנֵי,
עַל הַדְּבָרִים הַמְעֻצְבָּנִים שֶׁרָאִיתִי
וְאֵתָּה, כְּמוֹ לֹא רוֹאֶה
מִכָּה מִכָּה מִכָּה.

וְצִמְחָתְךָ וְהִרְחַבְתָּ גְבוּלוֹת, עוֹד צֶעֶר
נוֹזֵל מִן הַקִּירוֹת, אֶל הַנְּהָרוֹת
דֶּרֶךְ הַדָּם בְּעוֹרְקֵי הָעֵינָיִם.

סָגַרְתִּי עֵינַי,
אֵט אֵט סָגַלְתִּי צְעָדֵי לְקַצְבָּךְ
לֹא הָיָה דְבָר לְהֶאֱחֹז בּוֹ
מִלְבָּד קוֹל עָמוּם בְּחִלּוּמוֹתַי.
דְּבַקְתִּי בְּצִלְלִים.

עַד שְׁיוּם אֶחָד מֵתֵי מִבְּפָנַי.

הָיָה לִי נָעִים
לְהִשְׁבּוֹת בְּיַדְיךָ הַמְחֻסְפָּסוֹת
כְּמוֹ חֲבוּק
לוֹ הִשְׁתַּוְּקַקְתִּי שָׁנִים.

עיר המלאכים

הייתי רוצה לטוס לעיר המלאכים
לחמק מכבד הארץ המבטחת
להזיות זרות
לגור בלב הפראי של העיר
ולחלם בלילה על הרי קצפת
שאני שוחה בהם
והמתיקות נשפכת ממני והלאה
עד ליבשת שלי ולארצי המרה
שלרגע נעתרת לי
ונפצרת בה שקעורית של תם.

האישה החדשה

לשירלי הר ציון

אֲנִי בּוֹחֶנֶת אוֹתְךָ,
הָאִשָּׁה הַחֲדָשָׁה שָׁאֵת
חוֹגְגֶת אֶת הַחַיִּים
כְּאִלוּ לֹא נִחְבְּטָתְּ אֶל הַקִּיר
וְלֹא נִגְנַב לְבָךְ
וְלֹא נִצְרַבְתְּ מֵאֵשׁ קָרָה
בְּלֵילוֹת גִּיהֵנוּם,
קְלִילָה וּמְחִיכֶת אֶת
נוֹטְעַת בֵּי מִבְּטֵ אוֹהֵב
וּמִבִּין אֶצְבְּעוֹתֶיךָ נוֹטֵף הַמּוֹר
עַד לְכַפּוֹת רַגְלִי.

בחסות השכּה

הַעֵיִן הַמְשֻׁגָּחָה
לֹא תוּכַל לְקַלֵּט
כִּי צַד בְּכַטָּחוֹן וּבְשִׁלוֹה
נוֹבֵט הַגֵּרְעִין הַמְרַדְנִי, הָעֵקֶשׁ
שִׁפְרִץ אֶת גְּבוּלוֹתַי.
נִדְמָה לָּהּ שְׂאֵנִי בְּשִׁלִּי
אוֹלָם לְמַדְתִּי לְצֵאת מֵעֲצָמַי
בְּחִסּוֹת הַחֲשֻׁכָה וְלַחוּשׁ בְּיַדִּי
אֶת הַזֶּר וְהַמְּפֹלָא.
בְּבוֹא הָעֵת
פְּזִילָה לְרַגַע הִיא אוֹת
לְפֶתַח אֶת הַדֵּלֶת
וְלִהְבֵּרִיחוּ פְּנִימָה.

המקום המוגן

גם במקום המוגן ביותר בעולם
יכולה לפרץ בהלה
ולמוסס את קירות הנפש
עד לקריסה.

גם בקריסה הגדולה ביותר
יכולה לצוף משאלה
ולהמס את הכאב
עד למרוח נשימה.

גם בנשימה החלשה ביותר
חבויה תפלה
נשגבת מהכנה.

מילים יפות

יֵשׁ לוֹ פֶּה יָפֶה
גַּם מְלִים יָפוֹת
רְכוֹת כְּמוֹ הַמֶּלֶה חֶלֶב.
אֲבָל אֲנִי מוֹצֵאת בְּעֵינָיו
כְּוֹנֶה זְדוֹנִית
קָשָׁה כְּמוֹ הַמֶּלֶה דָם.
אֲנִי רוֹצֵה לְכַתֵּב אִיךָ
הַרְגֵשְׁתִּי כְּשֶׁנִּגַּע.
זֶה הָיָה כְּמוֹ הַמֶּלֶה רוּחַ.
אֲנִי עוֹד שׁוֹמֵעַת אוֹתָהּ
דוֹפְקֶת בְּחֵלֶן
מִבְקֶשֶׁת לְצֵאת.

מי יאמין

מי יאמין לְדַג הַמֵּיחַל לְפִתְיוֹן
וּמִי יִשְׁיבוּ לַיָּם בְּחַמְלָה
מי יאמין לְפָרַח הַמְּבַקֵּשׁ לְהַקְטִיף
וּמִי יִשְׁלַח אֵלָיו פֶּרֶפֶר
מי יאמין לְלֶהֱבֶה הַרוֹצֵה לְהַשְׂרִיף
וּמִי יִרְפְּדֶה בְּתַפְלוֹת
מי יאמין לָךְ כְּשֶׁתִּסְפְּרִי
וּמִי יֵאָהֵב אוֹתְךָ לְמִרוֹת
מי יאמין לְרוּחַ הַסּוֹעֶרֶת
וּמִי יִזְנֵק לְתוֹכָהּ
לְהַנְצִיל.

מגרש המשחקים של ילדוטי

.1

בְּמִגְרֵשׁ הַמְּשַׁחֲקִים שֶׁל יְלָדוֹתַי
נִמְשַׁכְתִּי אֶל הָאֶפֶלָה
וְהִתְרַחַקְתִּי מִחֲמַדַּת מִבְטוֹ שֶׁל חֲתוּל
וּמִלְטוּפוֹ שֶׁל עֵלֶה כּוֹתֶרֶת.
מְשַׁחֲקִים אֲסוּרִים
הָיוּ מִכְחֹן רִשׁוּי לַחַיִּים הָאֲמֵתִיִּים
וְלֹא הָיָה לָאֵן לְבָרַח
וְעַם מִי לְדַבֵּר.
רְצִיתִי לִהְיוֹת בְּכָל מַחִיר
מִי שְׂאִינִי
כְּמוֹ שְׁחַקְנִית קוֹלְנוּעַ זוֹהֶרֶת
וּקְלִילָה.

.2

הָיוּ לִי טָקְסִים קְטַנִּים
שֶׁהִגְנוּ עָלַי
מִהָעוֹלָם שֶׁבַחֲוֹץ.
אִישׁ לֹא לָמַד אוֹתִי
לְהִגֵּן עַל עֲצָמֵי מִבְּפָנִים.
לְמַדְתִּי לַחֲיוֹת

בְּתַחוּשֵׁת אֵי-בְטָחוֹן
כְּמוֹ פְּלִיטָה בְּבֵיתִי.
יוֹם אֶחָד שָׁכַחְתִּי
טָקְס פְּרָטִי קָטָן
וְהֵייתִי פְּגִיעָה כְּמוֹ חֲמַנְיָה
נִצְרַבֶּת מֵעֵינֵי הַשָּׁמַשׁ.
דָּבָר לֹא חָבֵט בִּי
וְטָעַמְתִּי מִן הַחֹפֶשׁ
שָׁחַשְׁבֹתִי שְׂאֲמָצָא רַק
בְּחַיִּים אַחֲרֵים.

.3

רְבוֹת הַבְּטָחָתִי לְעֶצְמִי וְלֹא קִיַּמְתִּי.
לְמַדְתִּי לְחִיוֹת עִם הַחֲלָשָׁה,
כְּמוֹ חֲתוּלֵי רְחוֹב הַמְּסֻתָּגָלִים
לְחַיֵּי קִרְבוֹת.
לְפַעְעִמִּים אֲנִי מֵתִפְּנֶקֶת -
תָּנּוּ לִי לְנוּחַ מִן הָעוֹלָם,
מִבְּטִיחָה לְנִסּוֹת שׁוֹב
כְּשִׁכּוּחוֹתֵי יָשׁוּבוּ אֵלַי
(אִם בְּכֻלָּל)
כִּי הַפֶּל מְסַכֵּן לְחַלּוּמוֹת.

רגע של חולשה

כָּל יוֹם מִחֲדָשׁ אֶת בּוֹחֶרֶת לְחַיּוֹת
מְנַהֵלֶת פְּחָדִים
וּמְקַטְלֶגֶת כְּאֲבִים כְּאֵם רַחוּמָה.
אִף אֶחָד לֹא הִבְטִיחַ לָךְ
שֶׁתְּצַלִּיחִי לְעֵבֹר אֶת הַיּוֹם
וְעַדִּינוּ, אֶת מְנַדְבֶת חַיּוֹךְ
וּמְקַשִּׁיבָה לְזִמְרַת הַרוּחַ הָאֲחֻרָת.
בְּרִגְעַ שֶׁל חֻלְשָׁה
תִּשְׁכַּבִּי עַל הָאֲדָמָה בְּיָדַיִם פְּשׁוּטוֹת
וְתִתְּפִלְלִי שִׁיפֹל עָלַיךְ גֶּשֶׁם.
לֹא תַעֲלִי בְדַעְתְּךָ שְׂקִיזָן.
לֹא תִכְנַעֲנֵי לְמַרְרֵי
הַיָּמִים הָהֵם.
תְּהִי שְׂקֻטָּה וְתִמְלְמְלִי דְבָרֵי נֶעֱם
וְתִבְרָכִי.

הכול נעלם

מְתִישָׁהוּ אֶת מִתְעוֹרְרֵת וּמְבִינָה שֶׁהַכֹּל נֶעְלָם
חָזָה בְּתוֹךְ מְרַחֵב רִיק, לְבִדּוֹ,
כְּמוֹ צֶל חוֹתֵךְ בַּחֶשֶׁךְ
וְאִישׁ אֵינוֹ נִמְצָא שֶׁם לְהִצְבִּיעַ עַל הָאוֹר
וּמְסִיקָה שְׂאִין מְכָאֵן דָּבָר
וּמוֹכְנָה לְהִשְׁבֵּעַ שְׁלֵא הַתְּפוֹנָתְךָ
וְחִלְמֵת פְּסָגוֹת מוֹרִיקוֹת מְאֵהָבָה
וְהַשְׁתַּדְּלֵת מְאוֹד.

ללכת על המים

לערן צלגוב

לְחֹשֶׁב לְכַד זֹו מְשִׁימָה קִשָּׁה
כְּמוֹ הַלִּיכָה עַל הַמַּיִם,
יֵשׁ לְמַצֵּא שְׁקֵט פְּנִימִי
לְהִכִּיט סָבִיב
לְרֹאוֹת אֶת הַהֶגְיוֹן בְּכֹל
וְאֶת אֵי־הַהֶגְיוֹן
הַמְכַתִּיב אוֹתוֹ.

ענפי חלום

יש לי צפורים בראש
וכשהן מציצות
אני מצטרפת לשירתן
כיונקת דבש משדי החיים

גבהים

פַּעַם יִדְעֵתִי לְעוֹף, לְכִי נִמְשָׁךְ אֶל הַגְּבָהִים
וְהַנְּדוּדִים כְּמוֹ הַבְּטָחָה לְאִשֶּׁר אֶמְתִּי.
אֶלֹא שְׂיוֹם אֶחָד בְּרוֹם שָׁמַיִם
כְּנִפֵי פֶתָאוֹם עֵיפוֹ.
חִפְּשֵׁתִי אֲדַמָּה רַכָּה לְהַנִּיחַ רַגְלֵי הַרוֹעֵדוֹת
וְלֹא מִצָּאֹתִי.
כָּעֵת, נָחָה עַל עֲנָף דֶּק בְּעֵמֶק יָם שְׁחוֹר,
מִבְּטֵי לוֹכֵד דְּגִים מְאֹהָבִים.
הֵייתִי רוֹצָה לְהִיּוֹת דָּג
שְׂאִינּוּ יוֹדְע לְטוֹף כֶּף יָדוֹ
שֶׁל עֲנָן.

עיני הצפור

דָּרָךְ עֵינֵי הַצִּפּוֹר
הַחַיִּים הֵם צְחוּקָה שֶׁל הַשָּׁמַשׁ
עַל הָאֲדָמָה
וְהָאָדָם הוּא יְצוֹר מִשְׁנֵה
שְׂאֵינּוּ מִיֵּטִיב לְהִקְשִׁיב.

*

הַשָּׁמַיִם בְּאַרְצוֹת אַחֲרוֹת, רְחוֹקוֹת
כְּחֵלִים יוֹתֵר, אֲנִי בְטוּחָה
כִּי עֵינֵי הַצִּפּוֹר שְׁלִי
רְשָׁמוֹ בְּתוֹכָן אֶת חוֹיּוֹת הַנְּדוּדִים.
תְּפַלְתִּי אֶשְׁלַח לְשָׁם
וְאֶחְפָּה לְגִשְׁמֵי הַבְּרָכָה
וּלְנַחֵם הַשְּׁלוּלִיּוֹת.

היונה השחורה

יונה שחורה בחלומי
יפה מן הלילה
ופקחית מן היום
וכל המעלות הטובות במשק כנפיה.
פחדתי שתעוף מחיקי
והיא בלי שארגיש חמקה.
גליתי אותה בעצבותה.
עצמתי עיני ודמינתי את
היונה השחורה מאשרת
והקצתי -
בחיקה.

השמיים שבתוכי

לאיתי הילסום

השמים בתוכי זרועי כוכבים. כל כוכב הוא
חלום שהתגשם ואורו הנוגה מחזקני.
השמים בתוכי גדושי צפורים. כל צפור היא
שיר שכתבתי, קול מקנן.
השמים בתוכי מוארים ועננים באים והולכים
כמו דמעות.
אני מתפללת שיפתחו השערים אל התפלות
הרוחשות באדמתי.

הסתיו

הַסְתּוֹ מְבִיא עִמוּ עֵצָב מְתוּק
כְּעֵצִים הַמְּקוֹנְנִים עַל פְּרִיַםת הָעֵלִים.
הָיִיתִי רוֹצֵה לְהַתְּפִלֵּשׁ בְּעֵצָב הַזֶּה
עַד שְׁיִתְמָר לְאַהֲבָה
וּלְהַתְּחִיב לָהּ.

הלילה הטוב

חֶבֶק אוֹתִי הַלַּיְלָה הַטוֹב
עֵטֶף אוֹתִי בְּשִׁמְיַכָּת יִרְחִיו
שִׁקְעֵתִי בְּמִתְקֵי אוֹרוֹ
כְּמוֹ יְלֵדָה בְּפִרְיַחַת הַשָּׂדוֹת
דְּמִיתִי לְמַלְכַת חִלּוּמוֹת
מְרַחֶפֶת מֵעֶבֶר לְהַרֵי הַחֲשׂוֹף
וְשִׁבְתִּי עִם אוֹצֵר קֶטָן
וְנוֹצֵץ, כְּכֹתֵר עַל רֹאשִׁי.

פרפר

הִרְאוּ לִי פֶרֶפֶר שְׁחֵי לְנֶצַח
חֵלֹם שֶׁנֶּחֱלַם בְּרֹאשׁ כָּל בְּנֵי הָאָדָם בְּבֵת אַחַת.
מִחֲשָׁבוֹת מְצֻטְנָפוֹת בְּפִנֵּה
וְאֲנִי זוֹרְקֵת רוּחֵי לְדָף.
אוּלֵי שִׁיר הוּא פֶרֶפֶר
אוּלֵי הוּא חֵלֹם שִׁיּוֹפִיעַ בְּלִילֵי.
מָה שְׁעוֹשָׂה אוֹתִי מְאֻשֶׁרֶת בְּאַמֶּת
זֶה לְדַעַת שְׁקוֹרָאִים אוֹתִי עֲכָשׁוּ -

יפה שעה זו

אל תפחדו להפוך לחיים את העור
לרוץ אל הלע הפעור של הלא נודע

בהירות

תשובות מטיילות במחשבתך
כמו נמלים בדרךך אל הקו
להגיש מנחת אהבה
למלכה האם.
פקחי עיניך
אספי פרוור לפרור
חייך.

קולות

וְהִנֵּה פָקַחַת עֵינֶיךָ לְרֵאוֹת
כִּי אֵינְךָ מְאֻשֶּׁרֶת
אֶף הַמַּעֲשִׂים הַקְּלִים כְּבָדִים
בְּתוֹכְךָ כְּסֻלְעִים קָרִים
נִדְמָה שֶׁהַקִּירוֹת מִתְהַדְּקִים
חָרֵשׁ עַל גּוֹפְךָ.
רְאֵי מָה יָפָה שְׁעָה זֹו
הַעוֹטֶפֶת אֶת הַחֶסֶר.
חִיּוֹת יַעַר פְּרָאִיּוֹת
נִחְלָצוֹת מִמְּלַתְעוֹת לַיְלָה
וּפּוֹרְצוֹת בִּילְלָה עֲזָה לְמַעַגְךָ.
וְהִנֵּה נִפְקָחוּ עֵינֶיךָ לְרֵאוֹת
וְהִנֵּה אֶת חוֹלְמֹת.

כוחך בחולשתך

אל תצחקי על עצמך
כמו ליצן עצוב.
הניחי לעולם שבחויץ להתפורר
לחלקיקים שיתחברו מחדש
במחשבתך, כמו אמנית
של פגמים
געי בחמר הצרוף, הפגיע.
זה יהיה לך נעים
למצא נחמה באין כח
כמו פרפר.

רצף הדממה

אֶסְפִּי עֲצֻמָּה בְּיָדַיִם פְּשוּטוֹת
כְּמוֹ שְׁלוּלִית לְשׁוּלֵי נְהַר
מִבְּלֵי לְפַחַד לְהִשְׁרֵט בְּדַרְךְ
כִּי הַקּוֹצִים בְּדַמְיוֹנָהּ בְּלִבָּר.
שְׁמָרֵי עַל רֵצֶף הַדְּמָמָה.
לְכִי אֲתוּ אֶל הַמְּקוֹם שִׁירָאָה לָךְ
בּוֹ תִּגְלֵי כַח עֲתִיק
וְקָדוּם מֵעֲצֻמָּה.
אֶסְפִּי אוֹתוֹ אֶלַיךְ
כְּמוֹ הִיָּה שְׁלֶךְ תָּמִיד.
הַצְּלָלִים יִפּוּגוּ עִם גִּיצוֹן עֵינֶיךָ.

מה את מחביאה בשולי שיריך

כְּמוֹ יִלְדָה מְבִישֵׁת אֶת נֶאֱחָזֹת בְּשִׁירָה
נֶאֱבָקֶת לְדִיק מְלֵה.

מְדוּעַ אֶת הוֹלֶכֶת סְבִיב הַדָּבָר עֲצֹמוֹ
וְלֹא נוֹעֶצֶת בְּנִקְדָּה
וְמָה אֶת מְחִבֵּיָאָה.

פָּרְעִי אֶת סֹדֵר הַדְּבָרִים
וְשִׁכְחִי מָה שֶׁכָּבַר לְמִדָּת
עַל שִׁירָה וְעַל עֲצֹמָה
אוּלַי כִּף תִּצְלִיחִי לְהַתְּפָרֵק
עַל הַנִּיר
כְּנוֹגֵעַת בְּאַמַּת.

לכי לך

לְכִי לְךָ אֶל הַמָּקוֹם הַנּוֹרָא
וּבְיַדְיָךְ פְּעֻמוֹנִים לְהַעִיר אֶת הַשָּׂרִים.
הַכִּי בְּפַעְמוֹנֶיךָ
עַד שֶׁהַמָּשָׂא יִקְרַס מִכַּתְפֶיךָ
וְתֵרָאֵי אֵיךְ מֵתוֹךְ הַהֲרִיסוֹת
בְּהִתְרָסָה
צוּמַחַת שׁוֹשְׁנָה.

פלאות

בְּנִשְׁמָה הַרְאֵשׁוֹנָה עִם הַיְקִיצָה
בְּקֶרֶן אֹר מְלֻטָּפֶת פָּנֵי
בְּתַפְלָה הַרְכָּה
בְּבֵית חֵם הַנִּפְתָּח בְּחַיִּיךָ
בְּשִׁיר הַמְתוֹק מְתוֹק
בְּשִׁמְחַת מְקוֹם אָהוּב
בְּתַנּוּעָה הַטְּבָעִית שֶׁל הַרוּחַ
בְּחֵלוֹם הָאֲמִתִּי הַבְּהִיר
בְּרַפּוּאֵת הַפְּצָעִים הָעֵקְשִׁים
בְּתַנּוּפֵת הַמְּלִים הַטּוֹבוֹת
בְּעֲצִירָה בְּזִמְן
בִּירִיעָה הַשְּׂקֵטָה הַפְּלֵאִית
בְּדַרְךְ הַמְתַּגַּלָּה מְעֲצָמָה

השמיים מנגנים

ליונה וולך, בעקבות שירה "הרמוניה שמימית"

כָּל הַשָּׁמַיִם מְנַגְּנִים לָךְ
הַרְמוֹנִיָּה שְׁמִימִית,
מְדוּעַ אֶת מֵתְעַקֶּשֶׁת
לְשִׁמְעַ אֶת הַכָּאֵב
מְנַסֵּר הַלֹּדֶךְ וְשׁוֹב בְּנַפְשֶׁךְ,
מְדוּעַ אֶת כּוֹעֵסֶת
עַל הַצְּלִילִים הַמְּתוֹקִים
כִּאלוֹ אֵינָם מְגִיעִים לָךְ,
נִתְּלִית בְּאֵיזֶן קוֹל.
מְדוּעַ אֵינְךָ רוֹאֶה
אֶת טְפוֹת הַגֶּשֶׁם מְלִטְפוֹת
פְּצָעֶיךָ בְּרֶךְ וְאֶהְבָּה,
מְבִיאוֹת עִמָּן
מוֹזִיקָה שְׁמִימִית מְרַפָּאָה.
מְדוּעַ אֶת שׁוֹתֶקֶת
כְּשֶׁצְּלִילֵי הַזֶּהָב סוֹחֲפִים
אֶל הַיָּפִי הַנִּשְׁגָּב, הַסְּמוּי
שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה.
כָּל הַשָּׁמַיִם מְנַגְּנִים
כְּמוֹ הֵיית הַמְּאֻזְיָנָה הַיְחִידָה

מְבַקְשִׁים לְהִיּוֹת לָךְ
בְּגוֹן שֶׁל הַלֵּב.

מאחורי הדלת

.1

מֵאֲחֹרֵי הַדֶּלֶת שֶׁעָשׂוּעֵי הָעוֹלָם
מְחַכִּים לָךְ.
הַקְּשִׁיבִי לְצִלְלֵימִים
מִתְגַּנְּבִים מִבְּעַד לְסַדְקִים
בְּהִבְטָחָה -
לְהֵט הַחַיִּים בְּמַגַּע יָדוֹ
עוֹד יֵשׁוּב.

.2

צָחוק מִתְגַּלְגֵּל לְפֶתַחךָ
כְּמוֹ יָם סָמִיךְ וּמְתוֹק
הֵטְבִיעֵי בּוֹ דְּמַעוֹתֶיךָ
עַד שֶׁיִּגָּאֵה בְּתוֹכְךָ
רְצוֹן יְלֵדוֹתַי
לְחַטֵּט בְּמַגֵּרָה אֲסוּרָה
וּלְמַצֵּא בָּהּ סוּדוֹת
שֶׁל הַלֵּב.

.3

כְּתַפּוּז,
קְלָפֵי עֲצָמֶיךָ

וּפְלֶחֶד בְּמַלְיָם טוֹבוֹת
יִגְלוּ עֲסִיָּסָם.

חושן

חֹה, בְּעוֹדָהּ מֵהַסֵּסֶת,
הִנָּחַשׁ מִצִּיץ לָךְ
כִּילָד עַל עִירָם אָמוּ.
זְכָרִי, אֶל תַּחֲשָׁשִׁי
מִן הִנָּחַשׁ -
הַפְּכִי אוֹתוֹ לְחֹשֶׁן
הַפְּכִי אוֹתוֹ
לְשִׁיר.

החיה הקדמונית

חֲשׂוֹךְ יָרַד

וְאָז דִּבְרָנוּ עַל מְשִׁיכָה
וְשָׁלַא נִדְרָשֶׁת אַהֲבָה לְצִרְוֹ הַרְגוּשׁ

שליטה

אֶמֶשׁ אֲבִדְתִי שְׁלִיטָה
כְּצִפּוֹר שְׁחֻלְצָה מִכְּלוּב
לְכַדְתִּי אֶת הַפְּרִי הָרֵאשׁוֹן בְּתִשׁוּקָה
וְלֹא רָאִיתִי שֶׁהוּא רָקוּב.

הַיּוֹם הִתְעוֹרַרְתִּי שְׁלֵמָה
רְסִיסי עֲנַג דּוֹקְרִים קְצוֹת שְׁפָתַי.

להרגיש שוב

לְהַרְגִישׁ שׁוֹב, מִמְרָחֵק הַשָּׁנִים
וּמְרָחֵק הַשְּׂבָרִים
אֶת כְּפוֹת יָדָיו עַל גּוֹפִי
מִפְתָּל כְּנָחָשׁ
הַנְּחָבֵא אֶל קְצוֹת שְׂרָשִׁים.
הַפְּלִיאָה -
כִּיצַד שְׁנֵי זָרִים
מְצַלִּיחִים לְכַבֵּשׁ שְׂטַח מְשֻׁתָּף
מְדַבְּרִים בְּשִׁפְהָ שְׂאִישׁ לֹא יִבִּין.
אֶפְלוּ הַיָּרַח קָנָא
וְנַעַלְמֵם תַּחְתִּינוּ.

משחק באש

אַתָּה, הַזוֹהַר כְּשֶׁמֶשׁ
הַמְּבַקֵּשׁ לְהַצִּיט מְשָׁאוֹת,
אַל תִּשְׁחַק בְּאֵשׁ
אִם לֹא הַכִּרְתָּ אוֹתָהּ מִבְּפָנַיִם.

לילה משונה

הָיָה זֶה לַיְלָה מְשֻׁנָּה
הוֹפְעֵת פְּתֹאוֹם מְשׁוּמְקוֹם
רְעֵדְתִי נוֹרָא
אֲמַרְתִּי כַּמָּה דְּבָרִים מְטַפְּשִׁים
וְאֵתָה
רְאִיתִי מִתְחַת לָאֵשׁ
מִיָּם חַיִּים
וְנִשְׁאַרְתִּי.

שחקנית

הוא מפשיט אותי. איני מתנגדת, הגוף האפל
בוהק ומצמיד אותי אליו. איני זוכרת שמו. אני
שחקנית לרגע, מן התקרה פוכבים נופלים על
ראשי ואני אוחות באחד מהם וממששת. טוב לי
בפנים, כמו נענוע בעריסה. ידים נשלחות לאסף
רסיסים. איני מתנגדת, כלי שבויה בסרט פראי,
רוכבת אל האי-שם. מתפלשת בגופו. חם מבעבע
מן העורק הראשי עד להתלקחות.
בסוף אני נסגרת, אוצרת שכל של אור, שלא
תתגלה ערגתי לאחר המשלם.

מוכת ירח

יש דברים שבחשך
הכי נוחים ללב
ובאור נותנים לה אגרוף בכטון
כמו מבט עיניה על גופי.

מוטב לי להותר בחשך
להתעטף בו כבשריון צב
ולהתהלך כמכת ירח
מאשר לפל באור הזר
המסגור.

רגשות אשם

כְּשֶׁבִקְרַת הַלַּיְלָה בַּחֲלוֹם
לֹא הָיוּ לִי רִגְשׁוֹת אָשָׁם
הֵיטָה תְּנוּעָה טְבֵעִית בֵּין
אֲנָשִׁים שֶׁלֹּא הִתְרָאוּ שְׁנַיִם
הֵיטָה חֲדוּת הַמַּבֵּט הַמְּבִין
לְלֹא מְלִים
וְלֹא הָיוּ לִי רִגְשׁוֹת אָשָׁם.
הִסְתוּבַבְתִּי בֵּין פְּגוּמֵי בְּנֵי
חוֹשֶׁבֶת, כִּדְ נִרְאָה הַלֵּב שְׁלִי
וְעֵרִין הוּא מְשָׁלֵם.

הזוהר האמיתי

פגשתי את האדם היפה ביותר בעולם
וכשהעיר בי מבט
קרבי נהפכו ככביסה
על חבל.
בשעה שחפשתי, שוב,
את הפגמים,
הזוהר האמיתי התקמר בינינו
ואני לא ראיתי.

שירת בית הקפה

שְׁתִּי עֵינֶיךָ מְבִיטוֹת בִּי
כְּאִלוּ בֵּית הַקָּפָה
הוּא רַק פְּרוּוֹדוֹר
לְחַיֵּי אֶהְבָּה
הַמְבֹטָחִים לָנוּ
כְּקִנּוּחַ עַל חֲשֹׁבוֹן הַבּוֹרָא.

תגליות

.1

קוים מקבילים נפגשים.

עבדה -

אני ואתה.

אין זה מסוג הדברים שרואים

ללא עינים פנימיות.

.2

אפשר שאקום בלבוש אחר ולא תזהה.

אפשר שתפתיע ואתאהב בך מחדש.

זה לא הגיוני, אבל חיינו -

מעבדה של תגליות.

החיה הקדמונית

כְּשֶׁאֲנִי אֶתְּךָ
אֲנִי הוֹלֶכֶת עַל גְּחָלִים
וְהֶצְרִיכָה מְעוֹרֶרֶת
אֶת הַחֲיָה הַקְּדָמוֹנִית
לְצוּד אַרְוֹחַת בְּקָר שְׂאֲחָרִי
וְאִז לְלַקֵּק שְׂפָתַיִם וְלַחֲשֹׁב:
רְגוּשִׁים הֵם הַמְּשֻׁמְעוֹת
הַיְחִידָה לַחַיִּים.

אגדה אחרת

אני הנסיכה על הערשה
שמורת באגדה ומתאהבת בנסיך אחר
ושנינו שוכבים על הררי עדשים
ממאנים להרדם
עד שנכלה כוחותינו באהבה
וכל זה לא יפתב
בספר שיקראו לילדים לפני השנה
ואף אחד לא ידע, למזלנו,
את הסוף.

*

הִיִּיתִי רוֹצֵה שְׁתַּבִּיט
בְּסִמְטָה הָאֶפְלָה שְׁבִינִינוּ בְּלִי לְמַצְמִץ
וְתִרְאֶה בָּהּ הַזְדַּמְנוֹת
לְהִתְגַּנֵּב לְעוֹלָמִי
וְלִקְחַת אֶת מָה שְׁמִמִּילָא
שְׁלָהּ.

ונצחק

עוד נִשְׁבַּח פֶּעַם וְנִצְחָק
עַל כָּל הַטְּעוּיֹת הַמְּבִיכוֹת
וְהַכְּשִׁלוֹנוֹת הַכּוֹאֲבִים
וְהַמְּלִים הַמִּיתָרוֹת
וְהָאֵין חֶשֶׁק לַעֲשׂוֹת
מִתּוֹךְ פֶּחַד אוֹ תְּשׁוּקָה אֵימָה
וְעַל הַרְגֵּשׁ שֶׁהַתְּאֲמִצָּנוּ לְהִסְתִּיר
כְּאִלוּ לֹא רָאוּ לָנוּ

אבן חן

אַתָּה אָבֵן חֵן נְדִירָה
שֶׁנִּקְרָאתָ בְּדַרְכֵי,
מְשַׁבֵּצַת בְּךָ אֲנִי יָפָה
וְאוֹרֵי מִתְעַצֵּם.

רַק אַתָּה רוֹאֵה אוֹתוֹ
מִתַּחַת לְשִׁכְבוֹת הַפָּחִם.

בלתי אפשרי

אֲנִי חִיְבָת לְשֹׁכַח אוֹתָךְ
אֲבָל זֶה בְּלִתי אֶפְשָׁרִי,
לְכֹן תְּעוֹקֶת הַלֵּב תַּעֲמִיק
עַד לְקָרִיסָה הַמְחַלֶּטֶת שֶׁל הָעוֹלָם.
אֶצְבְּעוֹתֶיךָ הַיּוֹדְעוֹת לְפָרֵט עַל
הַדֶּק שֶׁבְּרִגְשׁוֹת
חָרְטוּ בְּגוֹפֵי אוֹתִיּוֹת אֲשֶׁ.
עֲנָנִים שֶׁחֹלְפִים קְלִים מֵעָלֵי
יִגִיעוּ כְּבָדִים מִתְשׁוֹקָה אֵלֶיךָ
וַיִּשְׁטְפוּ אֶת הַרְחֹב חֶזֶק וּבְמַהֲירוֹת
כְּיּוֹדְעִים מֵהוּ גַעְגּוּעַ.

אֲנִי חִיְבָת לְשֹׁכַח אוֹתָךְ
לְפָנַי הַגָּשֶׁם הָרֵאשׁוֹן.

כף יד רכה

מִשְׁהוּ בִּי חֵיב לְמוֹת
כְּדֵי שְׂאוּלֵד לְאִם דְּרוֹף חֲדָשָׁה

גאולה

יום אחד תתעוררי בארץ זרה
ולא תדעי מאין באת
ותלכי בין שפות זרות
כדי למצא לך אחת משלך.
בתחלה תפגשי את הפחד נובט
מהשאלות הגדולות ביותר,
אחריהן יתגלו הקטנות
פכתמים על העור.
לא תהיה לך בררה
לנסות להבין את האשה הזרה
במראה
לשלח כפות ידים כמו ענפים
אל השמים ולהודות
על היום בו שכחת מי היית.

או

יכול להיות שִׁבְקָצָה הַשְּׁנִי שֶׁל הָעוֹלָם או
בְּמַדִּינָה כְּלִשְׁהִי בִּיבֻשֶׁת אִירוּפָּה או
בְּאַרְצֵי, בְּעִיר הַגְּדוֹלָה הַעֲרָה תָּמִיד או
בְּכַפֵּר קָטָן בְּדָרוֹם, טוֹבֵל בְּמַדְבַּר וְרוּחַ או
בִּישׁוּב קְרוֹב לְכָאן, פָּרוּשׁ כְּשֹׁטִיחַ עַל הַר או
אֶפְלוּ בְּשִׁכּוּנָה שְׁלִי, הַעֲגוּמָה וְהִיפָּה
חֵי אִישׁ שְׁמַרְגִּישׁ בְּדִיוֹק כְּמוֹנֵי או
חוֹלֵם שְׁבִדִּדוֹתוֹ נַחְצִית לְשָׁנִים או
לְשִׁלוּשָׁה או לְמִלִּיּוֹן רְסִיסִים הַמְּגִיעִים אֶל הַלֵּב
או

הֶרֶאֵשׁ שֶׁל מִישְׁהִי או
לְמָקוֹם שְׁמָשִׁיב הַד או
מְעוֹרָר לְפַעֲלָה או
לְמַסְקָנָה שְׁאֲנֵי קִימַת או
שְׁעוֹד מְעֻט נְתַרְגֵּשׁ בִּיחַד או

יכול להיות שְׁאֵין אִישׁ מְחַכֶּה לִי או
חוֹשֵׁב עַל אֶפְשָׁרוֹת כְּזוֹ או
אַחֲרַת או
שְׁהַסְכוּי בְּדַמְיוֹנֵי בְּלִבָּד או
בְּתַפְלוֹת הַקְּטָנוֹת וְהַגְּדוֹלוֹת או

שורש החלום

וּבֹאֵת לְבַקֵּר אֶצְלִי בְּשׁוֹרֵשׁ הַחֲלוֹם
וּחִבְּקֵתָּ וְהֵעֵנְקֵתָּ לִי כַח לְקוֹם
לְמֵרוֹת שְׁלֵא רָצִיתִי
וַיִּדְעַתָּ שְׁאֲתַעֲקֹשׁ וְשִׁלַּחְתָּ אֵלַי
שְׁלִיחִים שֶׁלְקָחוּ אוֹתִי בְּכַף יָדָם
לְאַרְצָךְ לֹא נֹדַעְתָּ, בְּהַשְׁכָּחָה
שֶׁטָּפָה אוֹתִי וְלֹא הִבַּנְתִּי
מִדוּעַ אֲנִי מִתְגַּעְגַּעַת לְמַשְׁהוּ
כָּל כֶּךָ חֲזָק
שְׂאִין בִּיכְלָתִי לְנִקֵּב בְּשֵׁמוֹ
וְהֵייתִי אֲנִי הַחֲלוֹם
וְאַתָּה מוֹשֵׁךְ אוֹתִי
בְּחוּטִים נִסְתָּרִים
כְּמוֹ אֱלֹהִים.

פתיחה

רְצִית לְכַתֵּב עַל דְּלֹתוֹת שֶׁנִּפְתְּחוּ בְּפָנֶיךָ
אֲבָל טְרִיקָה אַחַת הִשְׁפִּיחָה אוֹתָן
וּמִתְעַקֶּשֶׁת לְרַבֵּץ כְּכֹלֵב שְׁמִירָה
עַל סֶפֶד,
חוֹשֵׁף שָׁנִים כְּשֶׁאֵת נִלְהַבֵּת.

מָתִי תַעֲזוּרִי, מָתִי תִפְתְּחִי
אֶת הַמְּלִים וְתִגְלִי
אֶת הָאֲמֶת:
הִדְ שְׁטְרָקָה
הִיא יָרֵךְ.

תפילה על המיטה

הַצֵּל אוֹתִי מֵעֲצָמִי לְפָנַי עֲלוֹת הַשַּׁחַר
הַצֵּל אוֹתִי מִלֵּילָה לּוֹפֹת עֲצָמוֹת
הַמְטִיל חֲלוּמוֹת בְּיַד קָרָה.
כְּצֹפֹר שֶׁשָּׁכַחָה כִּי צַד לְעוֹף
אֲנִי מִבְּקֶשֶׁת שָׁמַיִם
וְיָד סִלְחָנִית שֶׁתִּתְמֹד
בְּצִלְעַת הַלֵּב.

בעירה

הַבֵּטֶן עֲלֵתָהּ בְּלֵהָבוֹת
הַלֵּהָבוֹת חֲשַׁמְלֵי צוֹרֵב כִּהֲכַשָּׂה
הַכֶּשֶׁה קָשָׁה כִּסְלֵעַ
סִלַּע גָּדוֹל וְכִבֵּד מִן הָאֲדָמָה
הָאֲדָמָה שֶׁבִלְעָה אֶת הַצֵּעָקָה
הַצֵּעָקָה שֶׁחֹדֶרֶת מִתַּחַת לְעוֹר
הָעוֹר הָאָדָם מִן הַמְּאֲמֵץ
הַמְּאֲמֵץ לְכֹלֹת אֶת הַבְּעֵרָה
הַבְּעֵרָה שֶׁל הַזְּמַן הַבוֹדֵד
הַבוֹדֵד בְּכֹאבוֹ הַדּוּמִים
הַדּוּמִים עַד זֹרֵב דָּם
דָּם הַלֵּב הַפּוֹעֵם
הַפּוֹעֵם לְלֹא אֲוִיר
אֲוִיר נָקִי מִפֶּחֶד
פֶּחֶד לְהִתְמַסֵּר לְבֵטֶן
הַבֵּטֶן הַרוֹמְצֵת סוֹד.

עת לרפוא

הַצְעָקָה עוֹדֶנָה כְּלוּאָה
בְּסוֹרְגֵי הַנֶּפֶשׁ.
רַק נִדְמָה לָּהּ
שְׁנֵתָן לְבָרִחַ מִמָּנָה.
הַקָּשֶׁב,
הַזְמַן שֶׁחָלַף הָעֵמִיק
אֶת הַתְּהוֹם
אִין מָנוּס מִלְשַׁלַּח כַּף יָד
רַכָּה אֶל הַפְּצֵעַ.
אֵל תִּתְנַגֵּד, הַרְפָּה
אֲנִי הַצְעָקָה
הַמְטַפֶּסֶת לָפָה.

השיבה הביתה

היית הכי רחוק מהבית והקסמת
מן היפכי הזר, ההפוך
טעמת מן הפרי
ולא פחדת.
כילד סקרן, מששת ונגסת גם
בדברים הדחויים, העלובים.
נכזבת לעתים, אבל למדת לטפל בפצעים,
לא השמעת קול אנחה.
דלתך היתה פרוצה לרוחות אחרות
שהשפיעו את הבית,
וחדרו ללבך.
גדלת שם, כפרא איש,
מחפש דבר-מה בחוץ
בעודו מקנן עמק בפנים,
בשקט שאפשר להכיר רק
מן התהום,
מן הכמיהה.
עצמת עינים וחשבת
לשנות כוון ולשוב להתחלה,
אבל אז צפור משגעת
נקרה באזנה,
ואמרה שהיא זה אתה.

שיגעון

הַתְּכַוֵּנָה לומר דְּבַר-מָה
וְהַמְלִים הַתְּעַלְמוּ מִמֶּךָ
נִוְלְדוּ הַפּוֹדִי
כְּמוֹ כְּתָב רֵאִי.
כָּעֵת אַתָּה שְׂבוּי בְּשִׁגְעוֹנֶיךָ.
הֵן יִצְחָקוּ לְךָ
עַד שֶׁתּוֹדֶה בְּתִבּוּסְתָּךְ
וְתִכְפַּת לְמַטַּת הַטְּפוּלִים
שֶׁל הַכְּתִיבָה.

מקום חשוך מאוד

לא קל לחיות חיים כפולים
ראשך במזרח ולבך במערב
ואתה מת לצלל לאוקיינוס הכחל
המכסה תהומות ושאלות,
שנים רבות אתה יכול לחיות
בשולי החיים
כשבמקום פנימי נחבא לו
קול.

ויום אחד אתה פוגש את אלהים
והוא מקשיב לך
מתחנן על נפשך
והוא לא אומר מלה,
רק נוטל את כף ידך
והולך לצדך, מפזם
שיר אהבה,
עד שאתה מגיע למקום חשוך מאוד
ושם הוא משחרר ידך.

מה יעשה אדם

מה יעשה אדם כשהעצב עולה על גדותיו
ומותירו נטול חמצן
מתנדנד בין חשכות,
תלוש משרשיו.

מה יעשה אדם כשהעצב מתפרץ
ושולח שלוחות כואבות
לכל העולם, עד כי אין עולם
עוד בעיניו, רק רוח.

מה יעשה אדם כשהעצב מכתוב
צעדיו
כהד תמיד בעורקיו
ולא נותן מנוח.

יקח מן האחר את עצבותו
ויאמר לו:
עצבותך מפוררת את שלי,
ועצבותי את שלך.

צלקת בלתי נראית

בְּחֻדְרֵי לֹא צוֹמְחִים פְּרָחִים
אֲבָל עַל הַשְּׁלֶחָן דְּפִים רִיקִים
יִמְתִּינּוּ בְּדַמָּה
עוֹד מְעַט יִטְפְּסוּ מְלִים
וַיִּנְצוּ
יִרְעִידוּ עוֹלָם קָטָן -

כמו סלע

לְפַעֲמִים הַמַּחֲשָׁבוֹת רְבוֹת בִּינִיָּהוּן
וְאֲנִי נּוֹפֵלֶת אֶל הַשִּׁיר כְּמוֹ סֶלַע מִן הַהָר
וְאֵין בּוֹ נְחֻמָּה אוֹ שְׂאֵגָה
אוֹ מִן הַמַּרְאוֹת הַפְּנִימִיִּים הַחֲבוּיִים
וְאוֹבֵד הַטַּעַם לְלִכְרֵם בְּמַלִּים.
וְאֲזֵ אֲנִי פּוֹתַחַת בְּשׁוֹרֵה דִלָּה
וּמְסִימַת בְּלַחַשׁ חֲרִישִׁי:
בְּסוֹף מִיִּשְׁהוּ יִבִּין אוֹתָךְ
וְיִסְמְנֵן מְלָה כְּמוֹ סֶלַע
וְיִרְגִישׁ אוֹתָהּ
וְתִהְיִי
כְּמוֹ הָר.

שיעור

פַּעַם הָיוּ לִי מַחְשְׁבוֹת אֲבַדְנִיּוֹת

מֵאֵז, הִסְפַּקְתִּי לְהִתְגַּלְגֵּל אֶל מְקוֹמוֹת
פְּנִימִיִּים חֲדָשִׁים וּמְתוֹקִים מִן הַמְּוֹת

הַיּוֹם אֲנִי צֹמְאָה לְדַעַת
וְלִמְרוֹת שְׁקֵשָׁה לִי לְאַחֵז בְּאֵשׁ
מִבְּלִי לְהִכּוֹת,
מִשְׁעוֹר לְשְׁעוֹר, מִלְּמַדַּת עֲצָמִי
לְחִיּוֹת
אוֹמְדַת אֶת הַמְּרַחֵק
מֵהָאֵיז, כְּדִי
לְהִתִּידֵד עִמוֹ

צחקתי בפני החיים

לא פחדתי לכאב כְּדִי לְגַדֵּל
חֲצִיתִי נְהָרוֹת אֵשׁ בִּידֵיעָה
כִּי יִתְכַן שְׂאֵצָא שְׂפוּכַת נֶפֶשׁ
זוּחַלַת עֶרְמָה.
נָתַתִּי לְאֲנָשִׁים לְגַעַת
בְּלִי לְתַחֵם גְּבוּלוֹת -
כֹּל אֶחָד נָתַן לִי דְבַר-מָה יְקַר עֶרְוָה
לְהַבְנֶה הַחֲמֻקְמָקָה שֶׁל הָאֵהָבָה.
צָחַקְתִּי בְּפְנֵי הַחַיִּים בְּפֶה מְלֵא
תְּשׁוּקָה, רִגְלֵי יַחֲפוֹת
עַל הַשְּׂבָרִים.

שתיקת המוזה

.1

אָנִי בּוֹחֶרֶת לְשִׁתֵּק
כְּמוֹ הַמוּזָה
כִּי אֵין הַשָּׁמֶשׁ מִקְשִׁיבָה
לְדַבְרֵי הַלֵּילָה.
אִם אֶשְׁבֵּר
יִפְלוּ אוֹתוֹת עֲצוּבוֹת
עַל דְּפִים מְקַמְטִים
וְתוֹתֵר צְלָקֶת בְּלֹתִי נִרְאִית
עַל לְשׁוֹנִי.

.2

בְּזַמְנֵים קָשִׁים, כְּשֶׁהַחֲלוּמוֹת
מִסְתַּתְרִים מִפְּנֵי
אָנִי נוֹזֶפֶת בְּעֶצְמִי:
זֶה הַזְמַן לְבָעֵר
עַד שֶׁתַּחֲחִילִי לְהִרְגִישׁ
נָהָר.

נחמת המילים

ליחזקאל נפשי

אֵיךְ אֶפְשֶׁר לְתַקֵּן עֲצָמֵי
בְּחַיִּים הַשְּׁבוּרִים שֶׁל הָעוֹלָם
בְּתוֹגַת הַיּוֹת הָאָדָם
כְּחוֹל לְרַגְלֵי אֱלֹהִים
מִיָּסֵר עַד רְבוּא כּוֹכְבֵי
וְגוֹפּוֹ כְּיָרֵחַ עָצוּב
שֶׁאֵינּוּ מִתְמַלֵּא מִן הַלַּיְלָה
וְשֶׁתִּיקָתוֹ.
אֵיךְ אֶפְשֶׁר שְׂאֲלֹמֶד עֲצָמֵי
דְּרָכִים יְשָׁרוֹת בְּעוֹלָם
כִּה עוֹר וְכָאוֹב.
מוֹטָב יוֹמֵי
בְּנַחֲמַת מְלִים
מִסִּיר רוֹתַח שְׂבָקֶרְבִי
כִּי אֶפְשֶׁר שְׂאֲתֵן אֶלְמֶד
לְתַקֵּן עֲצָמֵי.

עד שתחפץ

שִׁירָה הִיא תְּחִלָּיִךְ אֶהְבֶּה,
אֲמַרְתָּ לִּי.
נְסִיתִי לְהִתְנַכַּח אֵתְךָ
שִׁפְתֵי מְלִים
צִטָּטֵתִי מִשִּׁיר הַשִּׁירִים
וּלְבָסוֹךָ כָּתַבְתִּי.

סימני שאלה

בן אדם יכול לשאל את עצמו שאלה
ולקבל תשובה
מיד
אבל לרב, מבלי משים
מרחיק תשובתו
ליום הבא
לשנה הבאה
לחיים אחרים
ולעתים היא כמו שועל
מתגנבת לחלומותיו.

לפתוח ספר טוב

כְּמוֹ לְפִתּוֹחַ כְּאֲבִים
וְלַחֲשֹׁב, הֵם אֵינָם שְׁלִי
וְלֹא יֵהִיוּ לְעוֹלָם
וְאַחַר לְמַעַד לְכוֹר
וְלִגְלוֹת שְׁלֹא נִסְתָּם
וְאִזּוֹ לְהִשְׁתַּמֵּשׂ בְּמַלְיָם הַזְּרוֹת
בְּמִין בְּהִילוֹת נְרִגְשֵׁת
לְהִרְפוֹת אֶת הַנֶּפֶשׁ
וְלְהִרְפֹּא.

שירה, לשם מה

שירה היא המקום היחיד
בו אני יכולה להודות בכשלונות
בלי למות מבושה
ולספר את מה שלא
העזתי בגלל האשמה
ולהקדיש זמן בהיה
בפרח בגנתי
כדי לכתב לו:
היה שמח, יש מי
שרואה יפיה.

*

יֹתֵר מְכַל אֲנִי מִפְּחָדֵת מְעַצְמִי
מִצָּדָם הָאֶפֶל שֶׁל זְכוֹנוֹתֵי
מְקוֹלוֹת שׁוֹתְקִים בְּכַטְנִי
מִטְעָיִוֹת חֲרוּטוֹת בְּעוֹרֵי
מִכְחֹן הָאֵלִים שֶׁל מְלוֹתֵי
מְאִי־רְצוֹנִי
לְקוֹם וּלְהַמְשִׁיךְ לְלֶכֶת.

*

מְלִים יְכוּלוֹת לְכַסּוֹת עַל הָאֵמֶת
אֶבֶל
תְּנוּעָה אַחַת בְּלִתי רְצוֹנִית
בְּכַף הַרְגֵל
תְּגִלָּה.

שירת המקום

אני זוכר את כל האנשים שצעדו לתוכי
והשאירו בי חותם
כמו לא עזבו מעולם
ואני שר את שירתם
כדי שיקשיבו לי ממרחקים.

בשהם חוזרים, אין מאשר ממני
ואני הופך להיות
כל המקומות כלם,
כמו שמים.

סדר השירים

7 השעה היפה.

המקום המוגן

11 הָבִיאוּ אֵלַי.

12 הרגע הזה, הבוער.

13 החיפוש המטורף.

14 אסימטריה.

15 עולם אדיש.

16 עיר המלאכים.

17 האישה החדשה.

18 בחסות החֹשֶׁכָה.

19 המקום המוגן.

20 מילים יפות.

21 מי יאמין.

22 מגרש המשחקים של ילדותי.

24 רגע של חולשה.

25 הכול נעלם.

26 ללכת על המים.

ענפי חלום

29 גבהים.

30 עיני הציפור.

31היונה השחורה
32השמיים שבתוכי
33הסתיו
34הלילה הטוב
35פרפר

יפה שעה זו

39בהירות
40קולות
41כוחך בחולשתך
42רצף הדממה
43מה את מחביאה בשולי שיריך
44לכי לך
45פלאות
46השמיים מנגנים
47מאחורי הדלת
48חושן

החיה הקדמונית

53שליטה
54להרגיש שוב
55משחק באש
56לילה משונה

57 שחקנית
58 מוכת ירח
59 רגשות אשם
60 הזוהר האמיתי
61 שירת בית הקפה
62 תגליות
63 החיה הקדמונית
64 אגדה אחרת
65 (הִיִּיתִי רוֹצֵה שְׁתַּבֵּיט)
66 ונצחק
67 אבן חן
68 בלתי אפשרי

כף יד רכה

71 גאולה
72 או
73 שורש החלום
74 פתיחה
75 תפילה על המיטה
76 בעירה
77 עת לרפוא
78 השיבה הביתה
79 שיגעון

- 80 מקום חשוך מאוד.
- 81 מה יעשה אדם.

צלקת בלתי נראית

- 85 כמו סלע
- 86 שיעור
- 87 צחקתי בפני החיים
- 88 שתִּיקת המוזה
- 89 נחמת המילים
- 90 עד שתחפץ
- 91 סימני שאלה
- 92 לפתוח ספר טוב
- 93 שירה, לשם מה
- 94 (יותר מכל אני מִפְחַדָּת מְעֻצָּמִי)
- 95 (מְלִים יְכוּלוֹת לְכַסּוֹת עַל הָאֵמֶת)
- 96 שירת המקום

תודות

תודה גדולה למשפחתי על התמיכה ביצירתי.
תודה לרן יגיל, צדוק עלון וליגאל ארקין על
העזרה בהפקת הספר.

תודה ללורה אקרמן על עיצוב הכריכה.

תודה לעודד פלד, ערן צלגוב ולרון דהן על
תרומתם לספר בעצות מועילות.

תודה עמוקה לכל הקוראים/ות, אני זמינה במייל:

weisstali@walla.com

